

ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด
ว่าด้วยการดำเนินการตามมาตรา ๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์
การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒
พ.ศ. ๒๕๖๔

โดยที่เป็นการสมควรมีระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด
ว่าด้วยการดำเนินการตามมาตรา ๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำ
ร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ วรรคสี่ และมาตรา ๒๒ วรรคเก้า แห่งพระราชบัญญัติ
หลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่ประชุมใหญ่
ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด
ว่าด้วยการดำเนินการตามมาตรา ๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำ
ร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ พ.ศ. ๒๕๖๔”

ข้อ ๒^๑ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

ข้อ ๓ การดำเนินการของศาลและที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด
กรณีมีปัญหาว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีหมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้อง
กับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพหรือไม่ตามระเบียบนี้
ให้คำนึงถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้น ๆ และมีให้เป็นการก้าวล่วงหรือใช้อำนาจที่รัฐธรรมนูญบัญญัติ
ให้เป็นอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติหรือศาลอื่น

วิธีพิจารณาใดซึ่งระเบียบนี้มีได้กำหนดไว้โดยเฉพาะ ให้ดำเนินการตามระเบียบ
ที่เกี่ยวข้องซึ่งออกตามความในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

ข้อ ๔ ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดรักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจ
วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ กับให้มีอำนาจออกข้อกำหนด ประกาศ
หรือคำสั่ง เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามระเบียบนี้

หมวด ๑

การดำเนินการกรณีตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมาย
และการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๕ ในการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุด ถ้าคู่กรณี ประสงค์จะโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีโทษปรับทางปกครองซึ่งจะใช้บังคับกับคดีนั้น หมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือ การประกอบอาชีพ และมีใช้กรณีที่บทบัญญัตินั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอันเป็นอำนาจของ ศาลรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีความวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้น ให้ทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้นภายในกำหนดวันสิ้นสุด การแสวงหาข้อเท็จจริง

ข้อ ๖ คำร้องต้องทำเป็นหนังสือแยกจากเอกสารอื่นของคู่กรณี ใช้ถ้อยคำสุภาพ และอย่างน้อย ต้องมีรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง

(๒) เหตุผลพร้อมหลักฐานประกอบตามสมควรที่ทำให้เชื่อได้ว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่อ้างนั้นหมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือ การประกอบอาชีพ รวมทั้งชี้แจงถึงผลกระทบต่อผู้ร้องและสังคมด้วย

(๓) ลายมือชื่อผู้ร้อง

ในกรณีที่คำร้องใดไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีคำสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้อง ภายในเวลาที่กำหนด ถ้าไม่มีการแก้ไขภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนเสนอองค์คณะ สั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา

ข้อ ๗ ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนเสนอองค์คณะสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ในกรณี ดังต่อไปนี้

(๑) บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่อ้างไม่ใช่วินิจฉัยคดีที่มีโทษปรับทางปกครอง

(๒) ศาลไม่จำเป็นต้องใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายตาม (๑) บังคับแก่คดี

(๓) บทบัญญัติแห่งกฎหมายตาม (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอันเป็นอำนาจของ ศาลรัฐธรรมนูญ

(๔) เคยมีความวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดในส่วนที่เกี่ยวกับ บทบัญญัติแห่งกฎหมายตาม (๑) และไม่มีข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไป

(๕) มีมาตรการอื่นตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ตาม (๑) นอกเหนือจากการอาศัยผลคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

(๖) เป็นคำร้องที่ยื่นเข้ามาโดยมีลักษณะเพื่อประวิงคดี หรือเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต

(๗) เหตุอันอื่นไม่สมควรรับไว้พิจารณาวินิจฉัย

ข้อ ๘ เมื่อคำร้องมีรายการถูกต้องครบถ้วนตามข้อ ๖ และไม่ใช่กรณีตามข้อ ๗ ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนสั่งรับคำร้องและส่งสำเนาคำร้องให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง และผู้รักษาการตามกฎหมาย เพื่อให้ทำคำคัดค้านภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำร้องหรือภายในเวลาที่ตุลาการเจ้าของสำนวนกำหนด และเมื่อได้รับคำคัดค้านครบถ้วนแล้วหรือพ้นกำหนดดังกล่าวแล้ว ไม่ว่าจะมีความคัดค้านครบถ้วนหรือไม่ ให้ศาลจัดทำความเห็นต่อไป

ให้นำความในข้อ ๖ มาใช้กับคำคัดค้านด้วยโดยอนุโลม

ข้อ ๙ เมื่อศาลได้รับคำร้องและคำคัดค้านแล้ว ให้องค์คณะจัดทำความเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่อ้างในคำร้องนั้นหมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพหรือไม่ พร้อมเหตุผลประกอบ

ในกรณีที่ศาลเห็นว่า คำร้องมีเหตุผลอันสมควรว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นหมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพ ให้องค์คณะส่งคำร้องและความเห็นเช่นนั้นต่อประธานศาลปกครองสูงสุดเพื่อดำเนินการต่อไป

ในกรณีที่ศาลเห็นว่า คำร้องไม่มีเหตุผลอันสมควรว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นหมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพ หรือเหตุอื่นอันไม่สมควรวินิจฉัย ให้องค์คณะสั่งยกคำร้อง

เมื่อศาลจัดทำความเห็นประการใดตามข้อนี้แล้ว ให้ศาลมีหนังสือแจ้งความเห็นหรือคำสั่งของศาลให้คู่กรณีและผู้รักษาการตามกฎหมายทราบ

ข้อ ๑๐ คำสั่งไม่รับหรือคำสั่งยกคำร้องตามข้อ ๖ ข้อ ๗ และข้อ ๙ ให้ถือเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา

ข้อ ๑๑ ศาลมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงจากหน่วยงานทางปกครอง เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลใดที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ในการจัดทำความเห็น

ข้อ ๑๒ การทำความเห็นขององค์คณะต้องแสดงโดยชัดแจ้งซึ่งเหตุผลที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดควรรับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และในกรณีที่ศาลที่จัดทำความเห็นไม่ใช่ศาลปกครองสูงสุด อธิบดีศาลปกครองชั้นต้นอาจทำความเห็นประกอบด้วยก็ได้

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่ศาลเห็นเองว่า เป็นกรณีตามข้อ ๕ ให้ศาลสอบถามความเห็นของคู่กรณีและผู้รักษาการตามกฎหมาย และให้ศาลดำเนินการตามข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ โดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ เมื่อจัดทำความเห็นตามข้อ ๑๒ หรือข้อ ๑๓ เสร็จแล้ว ให้ศาลส่งความเห็นพร้อมเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องไปยังประธานศาลปกครองสูงสุดเพื่อเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

ข้อ ๑๕ ในระหว่างที่ยังไม่มีคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

ข้อ ๑๖ การขอถอนคำร้องไม่ว่ากระทำก่อนหรือหลังเสนอเรื่องไปยังประธานศาลปกครองสูงสุดแล้ว ให้เสนอต่อศาลที่ยื่นคำร้อง โดยให้ศาลมีอำนาจพิจารณาสั่งตามที่เห็นสมควร หากเสนอเรื่องไปยังประธานศาลปกครองสูงสุดแล้ว ให้แจ้งประธานศาลปกครองสูงสุดทราบด้วย แต่การอนุญาตให้ถอนคำร้องนั้นไม่ตัดอำนาจที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดในการดำเนินการตามระเบียบนี้ต่อไป

ข้อ ๑๗ เมื่อได้รับความเห็นของศาล และเป็นคดีของศาลปกครองชั้นต้น ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดมอบหมายองค์คณะในศาลปกครองสูงสุดจัดทำความเห็นเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าควรรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

ในกรณีที่องค์คณะตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า มีเหตุตามข้อ ๗ ให้เสนอที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดไม่รับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัย

ข้อ ๑๘ เมื่อประธานศาลปกครองสูงสุดรับความเห็นจากองค์คณะในศาลปกครองสูงสุด หรือได้ความเห็นตามข้อ ๑๗ แล้ว ให้พิจารณาเสนอที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเพื่อจัดให้มีการลงมติว่าจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

ในกรณีที่ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีมติไม่รับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัย ให้องค์คณะในศาลปกครองสูงสุดที่พิจารณาเรื่องนั้นหรือที่จัดทำความเห็นตามข้อ ๑๗ แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำคำสั่งตามมติของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และลงลายมือชื่อในคำสั่งนั้น

ข้อ ๑๙ เมื่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีมติให้รับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว ให้องค์คณะที่พิจารณาเรื่องดังกล่าวเสนอข้อเท็จจริงและความเห็นต่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเพื่อพิจารณาวินิจฉัยต่อไป และให้นำความในข้อ ๑๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๐ ภายใต้บังคับข้อ ๑๖ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำร้อง ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ประธานศาลปกครองสูงสุดมอบหมายองค์คณะในศาลปกครองสูงสุดจัดทำความเห็นตามข้อ ๑๗ แล้ว ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดแจ้งให้องค์คณะนั้นทราบคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำร้องตามข้อ ๑๖ ด้วย และให้องค์คณะดังกล่าวระบุในความเห็นเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามข้อ ๑๗ ถึงกรณีคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำร้องตามข้อ ๑๖ ด้วย

(๒) ในกรณีที่องค์คณะในศาลปกครองสูงสุดตามข้อ ๑๗ ส่งความเห็นต่อประธานศาลปกครองสูงสุดตามข้อ ๑๘ แล้ว ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดระบุกรณีคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำร้องตามข้อ ๑๖ ในท้ายความเห็นดังกล่าวด้วย

(๓) ในกรณีที่ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีมติสั่งรับเรื่องไว้พิจารณาตามข้อ ๑๙ แล้ว ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดแจ้งให้องค์คณะที่พิจารณาเรื่องดังกล่าวตามข้อ ๑๙

ทราบคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำร้องตามข้อ ๑๖ ด้วย เพื่อเสนอเป็นข้อเท็จจริงต่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ให้นำความในข้อนี้ไปใช้บังคับกับกรณีความเห็นขององค์คณะในศาลปกครองสูงสุดที่มีใช้กรณีตามข้อ ๑๗ ด้วยโดยอนุโลม

ข้อ ๒๑ เมื่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดพิจารณาและมีคำวินิจฉัยแล้วให้องค์คณะในศาลปกครองสูงสุดที่พิจารณาเรื่องนั้นหรือที่จัดทำความเห็นตามข้อ ๑๗ แล้วแต่กรณีจัดทำคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และลงลายมือชื่อในคำวินิจฉัยนั้น

ข้อ ๒๒ คำสั่งหรือคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดให้ทำเป็นหนังสือ และอย่างน้อยต้องมีรายการ ดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อคู่กรณี
  - (๒) สรุปคำร้อง คำคัดค้าน และความเห็นของศาล
  - (๓) สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการรวบรวมขององค์คณะ
  - (๔) บทบัญญัติของกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิง
  - (๕) เหตุผลในการวินิจฉัย
  - (๖) คำชี้ขาดและผลของคำชี้ขาด
  - (๗) ลายมือชื่อขององค์คณะที่ทำคำสั่งหรือคำวินิจฉัย
- คำสั่งหรือคำวินิจฉัยอาจมีความเห็นแย้งได้

ข้อ ๒๓ เมื่อที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งหรือคำวินิจฉัยแล้วให้ศาลปกครองสูงสุดอ่านคำสั่งหรือคำวินิจฉัยนั้นโดยเปิดเผย โดยให้มีผลในวันที่ศาลปกครองสูงสุดอ่านหรือถือว่ามีการอ่าน พร้อมปิดประกาศไว้ที่ศาลปกครองไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

ในกรณีที่ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายหมักหมมความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพ ให้ประกาศผลคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาโดยเร็ว

ข้อ ๒๔ ให้ศาลปกครองสูงสุดแจ้งคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดให้ศาลที่พิจารณาคดีดังกล่าวทราบและดำเนินการต่อไป ดังนี้

(๑) กรณีมีคำสั่งไม่รับหรือยกคำร้อง ให้แจ้งให้ผู้ร้อง ผู้คัดค้าน และผู้รักษาการตามกฎหมายทราบโดยเร็ว และให้ดำเนินการพิจารณาและพิพากษาคดีต่อไป

(๒) กรณีมีคำวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามที่ศาลเสนอความเห็นหมักหมมความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพ ให้แจ้งให้ผู้ร้อง ผู้คัดค้าน และผู้รักษาการตามกฎหมายทราบโดยเร็ว และให้พิจารณาใช้ดุลพินิจไม่ลงโทษลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนด หรือกำหนดสภาพบังคับที่เป็นผลร้ายแตกต่างจากที่กฎหมายกำหนดตามที่เห็นสมควรต่อไป

ข้อ ๒๕ ให้ศาลปกครองสูงสุดแจ้งคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครอง
สูงสุดตามข้อ ๒๔ ไปยังสำนักงานศาลปกครองเพื่อแจ้งศาลปกครองชั้นต้นที่ราชอาณาจักรทราบ

หมวด ๒

การดำเนินการกรณีตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมาย
และการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๒๖ ในการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุด ถ้าศาล
เห็นเองหรือคู่กรณีมีความประสงค์จะโต้แย้งว่า บทบัญญัติใดสิ้นผลบังคับหรือมีผลใช้บังคับได้
โดยไม่ต้องมีการออกกฎหมายหรือไม่ต้องให้รัฐดำเนินการอย่างใด ๆ หรือจะโต้แย้งเพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจ
ไม่ใช้บังคับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญใดนั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง และวรรคหก
แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย
พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือกรณีที่ศาลเห็นเอง ให้นำความในหมวด ๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า บทบัญญัติ
แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นมีลักษณะที่ศาลจะไม่ใช้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญนั้นก็ได้ตามมาตรา ๒๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำ
ร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ ให้ประธานศาลปกครองสูงสุด
ส่งผลคำวินิจฉัยให้สำนักงานศาลปกครองแจ้งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
แห่งชาติหรือประธานรัฐสภา แล้วแต่กรณี เพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
การจูงใจปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อกฎหมายต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔

ชาญชัย แสวงศักดิ์

ประธานศาลปกครองสูงสุด